

Čudno je da Marcela smeta razumska refleksija o činu vjere. On se boji, da će njegova intuicija izgubiti na svojoj vrijednosti i na svojoj kompaktnosti. Ipak ne izgleda da razglabanje o vjeri, u koju on gleda onako kako je sveci doživljavaju, razbija čin vjere, koji će se aktualnije doživljavati u različitim časovima života, već je ta bojazan u Marcelovu intuitivnom gledanju, a koje želi zadržati u okviru katoličke nauke, povezana s ne tako lakim shvaćanjem čina vjere i s nejasnoćom, koja odatle proizlazi zbog razlike u *egzistencijalističkom intuitivnom gledanju i racionalnom distingviranju*.

Možda bismo u tom smislu bili skloni na osudu Marcela, no kad se promotri njegovo gledanje u cjelovitosti: vjera, filozofija, Krist, kršćanstvo, Crkva, onda je promatrač njegovog gledanja u jednoj sigurnosti popuštanja, koje dolazi do zaključka: Marcel valjano proživljava svoj čin vjere, koji ga povezuje s transcendentnom stvarnošću, ali trpi zbog filozofske perpleksnosti u odnosu na racionalno gledanje na taj isti čin, na tu refleksiju o činu vjere, koji on dublje, intuitivno gleda, odnosno proživljava.

SMUČILO MI SE, GOSPODE

Ignis Leticia

Smučilo mi se, Gospode, —
Dokle će biti tako?!
Ne vidim izlaz.
Ti šutiš, znači: dobro je.
Makar je mrak,
Makar kandilo ne gori —
Ne tinjaju molitve.
Makar zapravo ne znam što je.

Gospode, ja bih zoru
(samo je sanjam);
Ja bih na goru
(ćutina: nedostiživa je);
Nema voda da se ogledam bez sjene.
Gospodine. Tvoj prostor me tlači,
Vrijeme razdire.

Nema Te, Bože. Ne znam gdje si.
Vjerujem ipak: čekaš me.
Želiš da Te nađem,
Makar posrćem . . .